Konec "cesty k dílu" a začátek práce.

(J. A. Oliverius.)

Chicago, 30. listopadu.

Když jsem ondy pronášel několik slov ohledně Vašeho veleváženého p. Strýce, neměl jsem ani zdání, že jste mně věnovali pro tu samou věc také pozornost redakční v míře mnohem větší a říznější. Nebudu však na to bráti žádného zřetele, jsa zvyklý podřizovati věc svoji soukromou věci veřejné, a budu tedy na všechny ty Vaše urážlivé a zlehčovací "filipiky" prostě mlčeti. Dovede li naše *spravedlivé* obecenstvo vyčísti z mých důvodů, že za to zasluhujete vážný trest, nechť se o tom vypořádá s Vámi oběma dle libosti — a shledá li, že máte pravdu Vy, a nikoliv já, pak ovšem ponesu svou odměnu co zaslouženou. Než však přikročím dále na té svojí "cestě k dílu," než Vám započnu dále objevovati Váš věcný klam, musím Vás předc ještě na něco upozorniti.

Kdyby mně nebyly náhle vyvstalé nepřekonatelné překážky to znemožnily, byl bych Vám hned z prvopočátku svou "cestu k dílu" naznačil jinak, při současném uvedení bližších podrobností o tom, jak si možnost tvořivé práce při tom představuji; když však jste se počali vysmívati té mojí okolnostmi vynucené váhavosti, vyvozujíce z ní úsudky potupné, dal jsem Vám v odpověď rukopis pět roků starý a pro jiný účel psaný, tak aby se vidělo, že moje vystupování nynější nebylo ani novým ani změněným. Ono se však zdá, že také ani dnes ještě nevěříte tomu tvrzení mému, a že jen proto jste se chopili toho, by jste se mohli vyposmívatí do syta mému zdánlivě neúplnému vyznačení mého — jak díte — "tajného plánu." Ubezpečuji Vás tedy znovu, že každý zde kolem bydlící můj soused Vám dosvědčí, že jsem v té době měl následkem rozsáhlých přestaveb v mém domě svou domácnost zpřevrácenou a tudíž žádné možnosti k psaní nebo uvažování. Jest mi věru až nápadno, proč jste se tak nedočkavě na mne vrhli s podobnými posměšky. Kromě toho byste dále také neměli zapomínati, že já nejsem žádný za dobrý plat a nebo za dobré hmotné výhody pracující "vlastenec," nýbrž že věnuji své myšlénky, tedy svůj čas i své poštovní známky, věcím našeho národa zcela zdarma, následkem čehož že jest trochu nesvědomitým, žádati ode mne ve všem profesionální rychlost a úplnost. Mnou byla předně vyznačena cesta, po které se kráčeti nemá, a dále naznačil jsem z hruba přímé lidové účastenství co jediný správný základ každé takové naší národní světlárny. Proč pak se tomu tedy tak snižovačně posmíváte — když jste přece i Vy sami ještě před málo týdny to tak redakčně uznávali a když i sám ten Váš božský Strýc žalostně naříká, že nám schází určitá myšlénka jak a kudy do toho? Budiž však již aspoň tomuto thematu na vždy konec. Chápu se zásady, že "moudřejší ustoupí"! —

Dejme tomu, že by si některá, úctu vzbuzující autorita z našeho lidu vyšlá — ať svobodářská, katolická, sokolská a nebo jakákoliv jiná — všimla onoho mého hlasu, a že by se, pochopivši to lépe než Vy a velevážený Váš pan Strýc, rozhodla dle toho aspoň na zkoušku jednati. Musela by tedy vydati k lidu našemu, po Americe roztroušenému a dosavade česky smýšlejícímu, asi následující provolání:

"Milý náš česko-americký lide!

"My co vystěhovalci z národa českého, ale k němu předc ještě srdcem lnoucí jeho synové, uznáváme, že jest nám zde skutečně potřebí takového národního centra, o němž nám jakási "pomatená hlava" jistého národního 'krenka' stále tlachá; avšak poněvadž si nechceme dle špatných příkladů předcházevších bráti sami právo Vám takový "střed" jednoduše představiti už hotový, aniž bychom vůli a názory Vás všech brali na potaz, svoláváme tímto na den ten a ten do města toho a toho *národní sjezd* a zveme k němu každého takového Čecha zde v Americe usazeného, který má lásku k své původní národnosti v srdci a který se domnívá věděti o nějakém ideálu, jak bychom zde mohli svou národnost buďto zabezpečiti a nebo se nějak co součástka velkého národního celku českého tomuto synovsky státi v dobách těchto proň osudných zápasů národními. Dostavte se tedy každý, kdo by mohl něco moudrého poraditi. Očekáváme pevně, že toto naše volání nezůstane mezi Vámi, národu posud neodumřelí krajané, hlasem volajícího na poušti, nýbrž že po odložení všech věreckých nebo nevěreckých vášní se dostavíte a věc naši společnou moudře a poctivě porozvážíte."

Co pak byste — totiž Vy pp. u P. Z. a ten Váš velectený p. Strýc — soudili o takovéto výzvě? Jak pak byste se chtěli vůči tomu postaviti co strážci ušlechtilých citů našeho sice velmi pokaženého ale dosud nezkaženého lidu? Namítati, že takového centra potřebí není, byste nemohli, jelikož potřebu jeho sami uznáváte, a víte-li o nějakém způsobu jiném, jak by se toho cíle dosáhlo, proč pak to, "u všech svatých!" tajíte jako nějaký svůj benedekovský plán? Když byste to, prosím, chtěli potom i dále považovoti za pouhou "myš z hory rozenou," tu byste museli jednoduše zůstati doma při baterii svých posměvačných per a teprvé čekat na zdárné ovoce té hlouposti. Však pochybuji, pochybuji, že byste to vydrželi a nebo že by to skutečně i bez Vás tak žalostně dopadlo jak prorokujete! Pro sáhodlouhé a jádraprázdné "krasořečnictví" by tam ovšem nemohlo býti ani času ani trpělivosti, ale na vzdor tomu by se tam při trochu rozumném vedení mohlo docházeti k vážným výsledkům. Proč by to nešlo? Proč by se muselo o tom pochybovati? Když to šlo roku 1893 pro pořádání velikého "Českého dne" zde v Chicagu, proč by to nešlo roku 1900 pro konečné zjasnění našich společných potřeb a tužeb?

S mé strany by bylo holou pošetilostí rozbírati zde snad i jednací pořádek pro takový náš ústavodárný parlament, bych dokázal jeho možnost, a co mi z programové stránky tane na mysli, bych ovšem teprvé tam vlastně měl předkládati co své návrhy. Ale na vzdor tomu zde předce uvedu z toho něco, tak aby se vidělo, že by tam zbývalo dosti vážné látky k důstojnému projednání!

Jednou z nejpřednějších potřeb, nemáme-li býti v ohledu národnostním pouhými neupřímnými šarlatány, jest, bychom zde v Americe co Čechové tvořili stále s českým národem v Čechách jediný sourodý celek a neupadali v chybu zřizování zde *česko-americké národnasti* co samostatné a namnoze i přímo protichůdné národní konstrukce. Co *Čechové* máme i musíme zde býti vždy integrující součástkou českého národa vůbec — avšak ono to nejde bez takové zřízenosti, která by tvořila spojovací článek řetězu národního mezi námi zde co jednotlivci a sorganisovaným národem českým v českých vlastech. Mohla by — na př. — obstáti katolická církev co celek, kdyby nebylo žádné organické spojitosti mezi katolickými zlomky po světě roztroušenými? Kdyby si každý z těch zlomků, a uvnitř jich zase každý jednotlivec, upravoval sám své vlastní desatero, svůj vlastní otčenáš a svůj vlastní katechism: toť by to přestávalo býti celkem — a my tu svou "národnost" opravdu již po hezky dlouho "pěstujeme" tak, že by nás český národ musel za krátko repudiovati. To je, tuším, dosti důležitý bod, aby se k vůli němu svolával vážný kongres, zajisté důležitější, než jest hmotná "podpora," pouhý tělocvik a nebo některá jiná z důležitostí podřízenějších. Aspoň by to mělo býti důležitější příčinou všeobecného rozčilení, než se jí stal páně Vokounův plakát o samovraždách.

Chceme-li zde žíti co Čechové — a že *chceme*, toho důkazem jsou jména mnoha set a set našich různých spolků! — *musíme* se odtud jako celek s vykristalizovanými požadavky domáhati tam v Čechách u národa příslušného vlivu, a žádáme-li vliv *tam*, jest přece neúprosnou logikou, že musíme připouštěti odtamtud sem na vzájem vliv na sebe. My zde musíme vůbec *přestat* býti Čechy — a nebo musíme jimi býti v pravém toho slova smyslu, protože by vynikání zde jakési národnostní amfibie mezi Amerikánismem a Čechismem bylo těžkým zločinem na obě strany.

A takovýchto bodů základních, jež by měly obdržeti naši nejhlavnější pozornost, jest několik. Proč pak by nemohl každý americký Čech, hlásící se k tomu pojmu, náležeti k takovému celku *bezprostředně co osoba* na místo co člen již hotové jakési organisace jiné? Kdyby se utvořily pro to skupiny dle států, okresů, townů, obcí, ward a nebo precinktů, tak jako existují pro účele církevní farnosti, vikariáty, biskupstva, arcibiskupstva atd., což by to bylo tak obtížným? Vždyť se to děje tak k vůli pouhým dollarům! Při takovém zřízení byl by každý Čech — arciže který by se k tomu hlásil! — zanášen v řádnou národní matriku, a teprvé potom by se vynořovala možnost postupné representace nahoru, aby řídila náš národní celek při dokonalé zodpovědnosti dolů.

Otázky, jak hájiti zde proti Amerikánům naši národní česť, jak zříditi zpravodajské spojení mezi činností českých státníků a amerikánským tiskem, jak sbírati materiál pro sestavení dějin Čechů v Americe atd., — ty všechny jsou rázu jen podřízeného a nikdo by je nemohl rozlušťovati lépe, než právě takovýto mnou míněný representační střed.

Tážete se snad, kde a jak by se braly na to finanční prostředky? Nu, to si ponechám až na další; neb co by bylo platným Vám o tom něco povídati, kdybyste i toto mé všecko "bláznovství" prohlásili za pouhou "myš" a za několik "hnid" vyhledaných z několika "rozštípaných" vlasů.

Nás je zde ve Spoj. Státech dobrý půl milionu a tu jest opravdu směšným, že se plazíme ustavičně jen tak po zemi jako bídní červíčkové. My mohli již pro věc svého národa vykonati mnoho opravdu důstojného, kdyby nebylo mezi námi bývalo tolik maloduché panovačnosti — a mohli bychom vykonati také ještě mnoho dosti vážného — když bychom byli více rozumní!

Nápady mého strýčka.

Sděluje Jan Šotek.

To jsou radosti, hochu, to jsou radosti! — Těmi slovy uvítal mne posledně strýček a pokračoval: — Čím dále, tím hůře a hůře! Padáme s výšin, do nichž pozvedla nás buď horečná, náměsíční aneb blbá obrazotvornost; ale nikoli přirozený důvtip a zdravý rozum. Jaké budou následky? Žalno vzpomínat! S roztříštěnými údy octneme se na konec na tvrdé půdě skutečnosti a po dlouhém, bolestném a drahém léčení budeme muset teprvé opravdově vstoupat vzhůru. Klamali jsme se svou výtečností, ve vlasti i zde; ukolébávali v nečinnost falešným vědomím o své pokročilosti ve všech věcech — a teď sklízíme všeho toho ovoce. Zde dospěli jsme tak daleko, že smečka všelikých zpátečníků a zaprodanců může s drzým čelem a bez obavy hanobiti nás před celou Amerikou, jako vyvrhele lidstva, státi na té své haně směle a vyzývavě, ano hroziti útoky dalšími, poněvadž vidí naši slabost, nesjednocenost, neuzrálost, nevyspělost a činů (které jedině platí a žijí) neschopnost. Co do těch několika indignačních schůzí, v pouhé nic a nic vyspěvších?! Myslíte těch, že zpátečníci se leknou a ty že nás spasí? Chyba lávky, krajané, chyba lávky! Dokud ty, hyeny zacházejícího duchovního světa čenichati budou pro ně nad jiné vonný zápach hniloby v našem těle, co následek skoro naprosté naší duchovní nečinnosti, dotud nedají si pokoje a budou menší, větší výpady činiti do našeho tábora, za dne i noci, v naději na libou kořist — kořist, které jednou jistě se jim dostane, pakli nespustíme se falešné domýšlivosti své a nenahlédneme, že ku výtečnosti je nám ještě nesmírně mnoho potřebí a nezačneme cestou pravou a prostředky vydatnými se ji domáhati.

* * *

A což v Čechách — pokračoval strýček — tam to teprvé dopadá. Všechny vyhlášené přednosti, ctnosti a pokročilosti naše, líčívané v barvách tak skvělých, až oslňujících, rázem vybledly až do ošklivosti a všechna naše sláva octla se v blátě. V blátě nezdaru a posměchu! Naše svobodomyslnost (myslím tam v Čechách) přesmutně pláče, naše politická vyspělost žalostně kvílí a statečnost ukrutně naříká. Vše, čím jsme se druhdy tak mocně chlubívali, je pryč a pryč. Pro samou statečnost naši poslanci ani do Vídně nejedou, aby pomohli porazit pověstný odstavec čtrnáctý, o nějž opírá se zbytek absolutismu v Rakousku. Vyspělost politická zase drží je jako parlamentárního straška na bidle, jemuž však všelijací političtí vrabci na hlavu sedají a tam vesele trousí. A svobodomyslnost, ta vyhlášená svobodomyslnost většiny národa, o níž "Národní Listy" až do chronického ochraptění písně chvály pěly, vede naděj a budoucí výkvět národa — naše universitní studentstvo — před dům profesora Masaryka, muže ne-li nejmoudřejšího v celém našem národě, tedy jistě nejmyslivějšího, aby mu tam pohrdlivě a urážlivě vykřikovala: abcúk a pereat! A to jenom proto, že s ostatními svobodomyslníky (!) v Čechách, jež v žurnalismu representují "Národní Listy" a v politice mladočeská strana, nemůže a nemůže věřit v ten nebetyčný nesmysl o rituální vraždě u židů. — Ach, hochu, hochu, to jsme to dopracovali s tou svojí vybájenou výtečností! Ku všem kotrmelcům a nezdarům politickým družíme ještě tuto ostudu — tu facku, své vlastní vzdělanosti vyťatou. Ubohý, vznešený, učený Masaryk! Jaké pocity bolné musely nitrem jeho prochvívat, když tak na tu zběsilou, jako divoši hulákající massu českého studentstva, posluchačů nejvyššího učeliště v zemi, smutně pohlížel. — A tento takovou pitomou pověrou zfanatisovaný dav, tato učená luza, že má být řadou duchovních budoucích vůdcův českého národa? Ó děsné pomyšlení! — Tohle nám ještě scházelo — antisemitismus. Blbé, všemu pokroku i vzdělanosti ostudně do tváře plvající protižidovské hnutí. Jen to ještě — a jsme doraženi. Fiasko všeho našeho snažení veřejného bude úplné! — Smutno a bolno! Upřímný syn a milovník svého národu musel by si při všem tom zoufat, kdyby neviděl, že do té těžké duchovní noci, jež našemi vlastními nedostatky nad námi se snesla, už nového světla paprsky padají, slabé dosud a mdlé, však přeci brzký příchod dne vykoupení věštící. A ať myslí kdo chce, co chce, já vidím to spásné slunce vycházet zase z nejnižšího údolí naší národní společnosti, — zase z těch chudých chaloupek lidu a dusných kasáren dělnických, — ze řad socialní demokracie české; neb ona jediná stojí na pevném podkladě novověké vzdělanosti a na širokých, nejširších právech lidu. Její vítězství znamená vymanění *ze všech nyní známých porob*, tedy i *národní*. Mne už asi tu nebude; však vidím, jako by to bylo, jak ti nenávidění a opovrhovaní socínkové vynáší do bahna nesčetných zmatků upadlou českou věc na výsluní vytoužených a trvalých úspěchů — ale to už nejsou jenom socínkové, nýbrž v duchu socialní demokracie obrozený národ — t. j. vládnoucí jeho část.

* * *

Nebude zajisté z místa, hochu, když si zároveň připomeneme, co znamená a jaký asi je tu duch socialní demokracie. Neb zde v Americe to nejkrásnější slovo všech řečí a národů — demokracie — často až hanebně zostuzeno bylo všelijakými 'také-demokraty' a nejednou i celou demokratickou stranou. V Evropě dosud drží svůj krásný význam i lesk, neb znamená "lidovládu," po níž millionové poddaných, více neb méně z účastenství ve vládě vyjmutých, tak mocně touží. Lid má vládnout — nikoli panovníci z boží milosti, šlechta, kněžstvo vyšší a moderní kapitál. Demokracie znamená s ohledem na politickou vládu *občanskou rovnost*. Ona nezná žádných privilejí rodu, třídy, povolání ani majetku. U ní jsou všichni občany — rovnoprávnými občany. Co pro jednoho, to pro všechny a žádní rozdílové. Občan jako občan. To je *politická* demokracie. Socialní demokracie uvádí tuto zásadu i na pole hospodářského a společenského života. Jako ve státu má být občan jako občan, tak ve společnosti budiž člověk jako člověk, pokud co člověk se chová. Žádné přednosti a žádná nadpráví pro nikoho. Každému stejná příležitost ku výživě a osobnímu vyniknutí. A nikomu osobně nezasloužené opovržení. Žádné panství ani služebnictví, vůči nikomu a v žádném pádě. Žádné těžení a bohatnutí na úkor celku a žádné vydírání a vykořisťování jednotlivců v zájmu jiných jednotlivců. Každému, což jeho jest, v míře zasloužené a nejplnější. Tedy úplná lidská rovnost, pokud závisí od stejných práv v životě státním, společenském a hospodářském — jest cílem demokracie socialní. A toho domáhá se na nejširší půdě všech novodobých pokroků, veškeré vědy a vzdělanosti, a úplné volnosti duchovní. U ní není náboženských ani národních předsudkův. Jejím ideálem je lid ve všech ohledech rovnoprávný, svobodný a šťastný. A tato strana v Čechách i v Rakousku valně se zmahá a v duchu svém — v tom starém demokratickém duchu českém, v duchu našich bratří Táborů — všechen lid omlazuje, obrozuje. Zdaž tedy není příčiny ku doufání?

* * *

Vidíš, hochu, minule vzal jsem stranu Dewey-ovu, v tom venkoncem bezprávném hanobení ho, k vůli tomu nešťastnému domu. Ale on, čerchmant, se mi ňák špatně cajchnuje a ani všechnu tu moji upřímnou obranu nezasloužil. Považ si jen, co ondyno, mluvě o politických a hlavně filipínských věcích, z úst svých vytrousil. Pravil zcela zpříma a vážně, že prý sice Aguinaldovi, mladistvému ale hrdinnému vůdci statečných Filipínců za ten jeho odboj (ale vida, vida?) nic neuděláme, leda někam ho odstraníme, aby více netrubloval, ač prý zasloužil by si kriminál anebo smrt. I ty můj spasiteli! Kriminál anebo smrt. Za to, že mu pomohl Španěly z ostrovů vyhnat — na jeho vlastní žadost a pobídku! Spojené Státy mají už takovou dobu co dělat s ubohými povstalci na Luzonu, jakou potom práci by teprvé byly měly s regulárním vojskem španělským, kdyby tak byli Filipinci buď nečinně přihlíželi aneb přímo stranili Španělům. Oh, pane Dewey, pane Dewey! Celé to vaše vítězství nad španělskými škopy bylo by do dnes prázdným úspěchem — a vy třeba do dnes bez hrozné slávy, ženy a domu. Aguinaldo vás vlastně učinil čím jste a teď by měl snad za to — viset?— — Ale darmo se zlobit! S tím domem vyvedl jste vlastně pořádnou koninu — ale tímhle lokajským vejšplechtem piramidální hloupost. Neb tak bezcitným jistě nejste, aby se to mohlo nazvat hanebností.

Podnikaví lidé.

Před více lety byl v Omaze zaměstnán co telegrafista Clifton E. Mayne. Asi v roce 1885, když viděl rychlý vzrůst ceny pozemkového majetku, pustil se do jednatelství a brzy octl se v popředí všech pozemkových špekulantů. Podařilo se mu rychle rozprodati několik kusů pozemků, čímž vydělal značné sumy peněz. V krátké době vedl obchod pozemkový v takové rozsáhlosti, že byl považován za milionáře, neb při tom vedl také obchod bankovní. V každém podniku se účastnil, tak že se myslelo, že má více peněz, než může spotřebovati.

Tak to trvalo jen 4 roky. Přišel roku 1889 a Mayne pozbyl vše. Odejel z Omahy sice ještě s nějakými penězi, ale jeho veliký majetek se rozplynul v nivec. Odešel na východ, pokoušel se tam o štěstí v různých městech, ale nedařilo se mu. Konečně se dostal do San Franciska, v Californii, kdež se na něj štěstěna opět usmála. Zdařilými špekulacemi nabyl zase značného majetku a bral čilého podílu ve sporu mezi Adolfem Sutrem s jižní pacifickou drahou o právo cestní po ulicích San Franciska. Mayne stál na straně Sutrově, čímž si nadělal mnoho nepřátel a ti jej konečně přivedli do žaláře. Byl obžalován ze svedení dvou dívek a odsouzen na 25 let do káznice, vrchní soud však rozsudek zrušil. Vyseděl 18 měsíců v žaláři, než soud jeho byl skončen, načež po propruštění se odebral do Los Angeles, kdež se opět uchytil. Nyní žije opět ve skvělých poměrech a špekuluje v pozemcích dále.

Jiným podobným podnikatelem jest Jim Wardner. Ten již čtyřikráte byl boháčem a vždy zase poklesl, že neměl ničeho. Založil jedno město v Idaho, které je po něm pojmenováno Wardner, kdež nedávno byli horníci odsouzeni pro zadržování pošty. Pozbyl tu však majetek a vrhnul se na jiné špekulace. Odešel do Kanady, kdež na pobřeží založil opět město, které nazval Wardner. Tu se mu také dařilo výborně, tak že byl považován za boháče. Stala se mu však nehoda. Měl dva převozné parníky, které se oba stroskotaly a Wardner byl zase na mizině. Za krátko se však zase uchytil na malém ostrůvku v zálivu Puget, kdež měl farmu, s níž dělal veliký humbug. Říkal, že tam chová černé kočky, za jejichž kůže tržil veliké peníze. Náhle se však i odtud ztratil a teď kdesi na východě zkouší své štěstí po páté.

Podobně podnikavým jest Wm. Snyder, bývalý obyvatel Omahy. Ten prodělal též mnoho změn v životě svém a naposledy se usadil zde co hotovitel a spravovatel vozů a kočárů. Když ale docházely zprávy z Aljašky o nálezech zlata, neodolal touze po dobrodružství a pustil se tam. Nyní má značné jmění na Cape Nome, neb má podíl v několika nalezištích zlata. Pakli to udrží a zemře co boháč, to se ovšem ještě neví.

Podobnými lidmi by se mohla vykázati země tato u velikém množství. Do všeho se pustí, vše podniknou a když jim štěstí neposlouží, neklesnou na mysli, nýbrž dále vymýšlejí a pracují, až se něčeho dodělají. Právě tato podnikavost a odvaha jednotlivců činí celý národ podnikavým a bohatým.

Nevědomost lidská.

Dítko bylo tázáno aby pojmenovalo hlavní údy lidského těla a odpovědělo jak následuje: "Údy lidského těla jsou srdce, a jiné nástroje." Nevědomost mnohých dorostlých osob o lidském těle jest podobně překvapující. Zácpa považuje se za malichernost. Nestravitelnost jest nepříjemnou, však není vážnou. Žlučnatost přináší sebou zasmušilost, avšak to se svádí na štěstí a ne na játra. Dávka Hostetter's Stomach Bitters by brzo poučila tyto lidi, kde jsou. To jest znám co vítěz nad dyspepsií po minulých padesát roků. Vyléčí žaludeční neduhy rychle a snadno. Kupte si jej a přesvědčte se. Přihlédněte, jestli zvláštní soukromý berní kolek kryje hrdlo láhve.

Nejlepší cesta do Kalifornie

jest ve spacím voze touristském, kterýž osobně jest spravován, po burlingtonské dráze. Neměníte vlaky. Jedete rychle. Vidíte nejkrásnější krajiny na světě.

Váš vůz není snad tak nákladně vypraven jako palácový spací vůz, ale jest právě tak čistý a právě tak pohodlný, právě tak dobrý k jízdě — a skoro o $20.00 levněji. Má široké vestibuly, Pintschovo plynové světlo, a vysoké lenochy u lenošek, Pullmanův posluha jest v stejnokroji, čisté prádlo postelné, pohodlné zařízení k umývání, stoly a vytápění. Byvše pevně a těžce staveny, jsou hladce, jsou teplé v zimě a chladné v letě.

Každou partii výletníků provází zvláštní konduktor z Omahy až do Los Angeles.

Vlaky vyjíždějí z Omahy každy čtvrtek odpoledne a přijedou do San Francisco následující neděli, do Los Angeles v pondělí. Pouze tři dny od břehů Missouri ku pacifickému pobřeží zahrnuje zastávku jeden a půl hodiny v Denver a půl hodiny v Salt Lake City, dvou nejzajímavějších městech celé pevniny.

Pište si o "folder" v němž naleznete úplného poučení.

J. Francis Genl. Agt.,
Omaha, Nebr.

Iler's
PURE MALT
WHISKEY.
DISTILLED AND BOTTLED AT THE
WILLOW SPRINGS DISTILLERY.
GUARANTEED — PURITY — STRENGTH AND — FLAVOR.

K dostání v lékárnách, hotelích a ve všech známých obchodech.

Dráha s pohovkovými vozy DO TEXAS.

MKT

Vagnerovy Buffetové spací vozy a volné pohovkové vozy na všech vlakách.

Nejlepší dráha do všech míst Kansas, Indiánském území, Texasu, Mexiku a na Pacifickém pobřeží.

Jde přímo do

Denison, Sherman, Greenville,
Dallas, Ft. Worth, Hillsboro,
Waxahachie, Waco, Temple,
Belton, Taylor, Gainesville,
Lockhart, Henrietta, San Marcos,
La Grange, Denton, Alvarado,
HOUSTON, GALVESTON, AUSTIN A SAN ANTONIO.